Волосся

О руно золоте! Гривасте коливання,
І кучерів тремких пахуче стоголосся!
Щоб заселили мій альков у мить смеркання
П'янливі спомини, що сплять у цім волоссі,
Я підійму їх, мов хустину, в час прощання.

І млосна Азія, і Африка гаряча,
І весь далекий світ, відсутній і незримий,
Живе в глибинах цих, у ароматних хащах.
Немов надбожий дух, що музикою рине,
Пливе в цих запахах душа моя незряча.

І я пливу в той край, де дерево й людина,
Ще повні соку й сил, у дикій спеці мліють:
Я, коси дужі, ваш, я ваш і з вами лину!
Перлинне море це на хвилях мрій леліє
Вітрила і вогні — зкришталені хвилини.

То порт — у нім душа моя жагу вгамує,
У хвилях кольорів, і звуків, і парфумів;
Муаром, золотом там кораблі струмують
Назустріч славі, що в химернім тлумі
Із неба чистого спекотою вирує.

І голова моя, сп'яніла од кохання,
Ув океан оцей бездумно поринає
Душа — тремтливий дух у млосному вмиранні
І лінощі давно минулі відшукає,

Блакитні кучері, мов балдахін темнавий,
Ви неба голубінь мені навік вернули.
Ці пасма, що боги створили вмить забави,

П'янять мене — вітри з них зачерпнули
Єлей оливи й запах мускусу лукавий,

Надовго! Назавжди! Рука моя в цю гриву
Рубіни сіятиме, перли і сапфіри,
То ж будь моїм бажанням незрадлива!
Бо ти — оазис мій, моя одвічна віра!
Святе моє вино, вино жаги п'янливе!